

Carine Hutsebaut

- In het boek besluit u duidelijk dat de adopties niet waren voor het welzijn van de kinderen, maar wel voor *het welzijn van de geldbeugel van de kerk*. Het is een donker netwerk van leugens en troebele financiële handel. Waren er volgens u geen andere, meer humane drijfveren voor de kerk?

Vast wel. Er zullen heel veel ‘medewerkers’ zijn die écht dachten dat ze het goede deden. Het gebrek aan kritisch denken (wat nu nog veel erger geworden is in onze huidige maatschappij) is echter geen vrijgeleide om zaken te doen die niet hoorden. De medewerkers zijn voor de Kerk (het instituut Kerk) slechts mieren, slaven, geïndoctrineerden, liefst niet de meest intelligente mensen... die onderworpen werden aan de ultieme Wil van de Kerk. En DIE Kerk wist zeer goed waar zij mee bezig was. (zie ook mijn commentaar in mijn e-mail, want ook u als parlementsleden maken dezelfde fout)

- Kan u iets zeggen over het vervalsen van geboortedata?

Verschillende getuigen kunnen bevestigen dat documenten en geboortedata werden vervalst. Eén van die getuigen was de vroedvrouw die in mijn boek wordt vermeld. Ook kinderen die hun moeders terugvonden konden uiteraard vaststellen dat de data niet klopte. Moeders weten meestal perfect wanneer ze bevallen zijn, op de geboortepapieren van de terug gevonden kinderen stond steevast een andere datum om de opzoekingen te bemoeilijken.

- U legt zeer sterk de nadruk op de persoon van Marie-Johanne, is zij, volgens u, de centrale spil in het hele verhaal? Zijn er nog andere actoren die een centrale rol gespeeld hebben? In welke mate is was bijvoorbeeld de toenmalige bisschop van gent, msg. Albert Van Peteghem, op de hoogte van de handel?

In mijn verhaal was zij dat heel zeker. Ook daar weer horen we verhalen van de dubbelzijdigheid van dit personage: door adoptanten steevast omschrijven als behulpzaam, vriendelijk, bezorgd, vroom... Door de mensen die opgesloten zaten als: onmenselijk, beenhard, vernederend, hautaine, een pak frivoler als ze de kap over de haag gooide tijdens vakanties, zich met zeer dure kleding kledend...

Dit soort profielen wordt uiteraard gekozen door individuen die daar een heel eind boven staan. Zoals Monseigneur Van Peteghem (die trouwens als een koekoek zijn zelfgeproduceerde kinderen in zijn omgeving verkocht aan kandidaat-adoptanten) en dan zijn eigen kinderen ging bezoeken zonder dat ook maar iemand weet had van zijn echte rol.

Van Peteghem zat in het bestuur van deze organisatie. In deze organisatie zaten enkel mensen die belangen hadden bij de verkoop van kinderen: kandidaat – adoptanten, nonnen die de handel dreven, zelfs verkrachters.

- Het gaat al te vaak over de moeders in dit verhaal. U haalt terecht aan in uw boek dat ook de vaders niet mogen vergeten worden. Erwin wist dat hij papa geworden was, maar wist niet wat er allemaal met Tine – de mama – gebeurde. Zijn er naast het verhaal van Erwin in het boek nog andere belangrijke elementen inde verhalen van de papa’s?

De zo afschuwelijke ‘tijdsgeest’ zorgde ervoor dat als een minderjarige zwanger werd (minderjarigheid was in die tijd 21 jaar!) alles rond die minderjarige werd afgesloten door –

meestal – de ouders zelf. De vaders mochten plots niet meer rond de dochter komen. Een uitleg werd daar niet bij gegeven. Heel veel mannen zijn dus vader zonder het te weten. Velen hebben ontzettend veel verdriet ervaren omdat hun geliefde hen niet meer ‘wilde’/mocht zien. Velen hebben nooit begrepen wat er aan de hand was en er werd hen geen enkele uitleg gegeven. Ik denk dat, mocht de pers verhalen beginnen publiceren over mannen als Erwin, er bij heel veel mannen nu een licht zou opgaan. Het zou hen wakker kunnen maken over het waarom van de abrupte beëindiging van hun relatie vele jaren terug. Zo zien we nu meer en meer vaders opduiken die dit vermoeden hadden en hun kinderen zoeken.

In de veelheid van protagonisten in deze problematiek konden ze al zeker de verwekker van het kind missen. Dus die werden zonder enige uitleg weg geduwd en de meisjes werden uit huis gehaald voor lange tijd. Nadien waren die meisjes gebroken en dermate geterroriseerd dat ze het niet meer aandurften of kortweg aan konden om hun verhaal te doen. Dit was ten andere verboden: ze waren sowieso zondaars.

- Uw boek verscheen voor de feiten ook in andere landen – Australië, Nederland, Ierland – aan het licht kwamen. Hoe plaats u de feiten uit België in die context? U merkt in uw boek ook verschillen op tussen Vlaanderen & Wallonië, maar het was een bredere problematiek dan louter Vlaanderen, zo blijkt. Hoe bekijkt u bijvoorbeeld het onderzoek van de Australische overheid? Wat kunnen we daar van leren in uw ogen?

Zie hiervoor mijn mail zelf. Ik denk niet dat men wil leren van deze (of andere) problematieken om de eenvoudige reden dat iedereen in zijn kleine cirkeltje blijft draaien terwijl dit een wereldproblematiek is. Er bestaat GEEN ENKELE wereldomvattende organisatie buiten het Instituut Kerk. Zij zet haar bakens uit en kan overal iedereen bereiken en beïnvloeden. Wereldwijd. Maar als men dit niet wil zien, dan is het als een kankergezwell bestrijden terwijl er overal metastasen zijn die maar lustig doorgroeien.

- U sluit uw boek af met een positieve noot: er werden stappen ondernomen voor het oprichten van een DNA-databank onder impuls van Marcel Paesemans, lid van de associatie ICMAC. Hoe staat het daar ondertussen mee? Functioneert dit systeem naar behoren? Hoe vaak wordt de databank geraadpleegd?

Wij hebben een VZW sinds 1994. Nog nooit hebben wij een cent subsidie gekregen. Wij zijn niet bij machte om een eigen DNA databank op te richten. Wij hebben het geprobeerd, maar ‘het systeem’ wil dit niet toelaten. Het Systeem wil alle controle zodat ze ook daar waar moet, zaken kan toedekken. Burgerinitiatieven zijn in de huidige maatschappij niet aan de orde. Dr Paesman is geen lid van onze VZW. Hij bracht dit aan als idee en het was inderdaad een superidee. Maar wanneer het weer enkel in handen zal zijn van ‘officiële’ kan men zich de moeite en de kosten besparen. Zonder actieve deelname van burgers in dergelijke zaken wordt het geheid weer een lege doos zoals we er al zoveel hebben. Hoeveel hebben de ‘officiële’ zoekregisters al opgebracht? Dat zou ik nu wel eens willen weten. Naar mijn ervaring zijn het vooral schutsels geweest om kind en moeder uit mekaar te houden. Tot het tegendeel bewezen is, hou ik mij aan wat IKZELF vast stel. Waarom wordt een Jo Labens niet uitgenodigd door dit panel? Blijkbaar is hij nu een fervent tegenstander van adoptie in zijn geheel. Blijkbaar heeft hij nu ingezien hoeveel schade hij aangericht heeft. Ik wil hem dit op uw forum publiekelijk horen zeggen. En ook zijn motivatie voor deze zeer plotse wijziging in zijn standpunten. Is het omdat hij nu met pensioen is? Omdat men hem nu niets meer kan maken? Wat een universele lafheid! Enkel uit zelfbehoud actief meewerken aan deze kinderhandel en als het dan ergens begint te smeulen, het geweer van schouder wisselen als er voor hemzelf

geen gevaar meer is. Dit is geen geldige reden. Het kwaad is intussen geschied en ontelbare mensen zitten in hun hoekje hun wonden te likken. Al jaren.

- Hoeveel dossiers zijn er binnen? Hoeveel via het zoekregister? Is dat de draagwijdte? In boek van Hutsebaut ' sous X': 30.000 tussen 1950 en 1985. In NL spreken ze van 15 tot 20.000 moeders.

Niemand heeft er een idee van waar welke dossiers zitten en over hoeveel het in totaal gaat. Om nog te zwijgen over wat er intussen allemaal vernietigd is. Het is niet aan onze VZW om dit in kaart te brengen. Wij hebben daar de budgetten en de mensen niet voor en wij verwachten ook niet dat wij dat zullen krijgen. Idem voor Mater Matuta. Het Systeem wil en zal de controle over deze problematiek in handen houden omdat er heel veel is dat te gruwelijk is voor woorden en dat mag zeker niet aan het licht komen. Meer ga ik hier niet over zeggen. Er was een gelegenheid tijdens de zitting, maar het was meteen duidelijk dat er geen audiëntie voor was.

- Hebben dat soort adopties tot 1989 plaats gevonden?

Ja. Meer zelfs: tot ver in de jaren 90.

- Het feit dat er geen toezicht was, sluit niet uit dat de staat op de hoogte was van illegale adopties en onderschuivingen. Heeft u aanwijzingen dat dit het geval was? Had ze het moeten weten? Had ze moeten optreden?

Al de betrokken instantie wisten het of hadden het moeten weten. Daar werden en worden ze voor betaald. Hoe verklaart u dat wij het wel wisten en konden uitzoeken en dit zonder 'machtiging' en 'budgetten'? Misschien komt dit wel omdat wij humaan zijn en een luisterend oor bezitten. Misschien komt dit wel omdat we dergelijk onrecht niet dulden in onze zo democratische maatschappij? Misschien komt dit omdat de sterkste schouders de zwaarste lasten moeten dragen en dat wij deze lasten overnamen van mensen die dermate verzwakt waren en zijn dat ze het zelf niet meer kunnen?

- Jeugdrechters die verkrachte meisjes in de poten staken van deze meedogenloze nonnen en de daders (vaak de vaders van de slachtoffers) vrijuit lieten gaan.
- Controle systemen die met ons belastingsgeld werden betaald, maar ziende blind waren en nog zijn.
- Politiediensten die weggelopen meisjes uit die instellingen gewoon oppakten en zonder mededogen terug in hun gevangenissen dropten zonder ook maar een moment naar hen te luisteren om hun verschrikkelijke verhaal te horen.
- Een Kerk dat zich opwerpt als redder van de mensheid terwijl ze de misdrijven zelf organiseren.
- ...

Al deze instanties worden met geld van de gemeenschap betaald. En wat zijn keer op keer de resultaten? Denken we maar aan de seksuele misbruiken in de Kerk. Alweer was het aan een zwaar gehavend slachtoffer om het vuur aan de lont te steken. Nergens heeft zich een officiële instantie gemeld om dit onvoorstelbaar onrecht aan te klagen. Tientallen jaren zitten ze er met hun neus op en in, maar hebben nooit naar de slachtoffers geluisterd, laat staan hen geholpen. Dus nee, ik geloof niets meer van de 'officiële instanties' en dat heeft niets te maken met populisme maar met een meer dan dertig jaar lange ervaring op het terrein. Zelfs nu nog help ik een moeder waarvan haar twee heel kleine kinderen al sinds hun 2 en 3 jaar worden verkracht door een vijftiger. Anderhalf jaar

terug heb ik persoonlijk klacht ingediend tegen deze dader. Er is nog NIKS gebeurd intussen en de kinderen blijven bij die verkrachter gaan. De moeder kan niets doen.

- 18 verschillende 'hulpverleners' hebben zich jarenlang rond dit gezin geschaard. Niemand die iets doet. Dat zijn 18 mensen die ook door MIJN belastingen worden betaald om zogenaamd kinderen te helpen. Ik heb 'teamvergaderingen' gehad met hen vorig jaar. Het is huilen met de pet op. De ene weet niet wat de andere doet en feitelijk doen ze helemaal niks. Intussen zijn die twee jongetjes een vogel voor de kat. Eentje trekt zich nu letterlijk de haren uit de kop met grote kale plekken tot gevolg. Iedereen zou zich letterlijk de haren uit de kop rukken bij zoveel onkunde en onmenselijkheid.

Kortom: ik heb geen enkele verwachting meer van het systeem.